

VZDOR

Mesačník ľudí, ktorí sa neboja cítiť a myslieť...

Október 2011

redakcia.vzdor@gmail.com

www.szm.hng.sk

Protest proti agresiiám vedenými USA a NATO

Atentát na kubánske lietadlo (6.10.), zajatie Che Guevaru v Bolívii (8.10.) a vpád amerických vojsk do Afganistanu (7.10.). To boli tri výročia, pre ktoré sa dlho pripravovaná demonštrácia proti agresiiám vedenými USA a NATO uskutočnila v sobotu 8.10. Približne stopäťdesiat komunistov, sympatizantov, ale aj bežných ľudí sa v sobotu pred štrnástou hodinou zišlo pred americkou ambasádou v Bratislave.

Zamračená obloha, z ktorej miestami spŕchlo len dokreslovala atmosféru výročia troch pochmúrnych udalostí. Červené zástavy, transparenty ako „NATO= vrahovia a okupanti“ či „NATO – game over“, ako aj ďalšie protivojnové materiály sa vynímali v rukách účastníkov protestu všetkých vekových kategórií – od neplnoletých až po dôchodcov.

Po oficiálnom otvorení ako prvý vystúpil predseda SZM Miroslav Pomajdík, ktorý spomenul najmä dvojaký meter amerického posudzovania demokracie. Ako príklad uviedol vyzbrojovanie afganských povstalcov, z ktorých vznikol Taliban, vyzbrojovanie červených Khmérov, ale aj zmenu postoja voči kosovskej UCK a jej čelným predstaviteľom či násilné prevraty v krajinách Latinskej Ameriky.

V tom čase Hviezdoslavovým námestím prechádzalo množstvo ľudí, ktorí sa pristavovali a počúvali - domáci, ale aj turisti, ako napríklad skupina Ru-

sov, ktorí nám vyjadrili plnú podporu.

Ako druhý sa slova ujal podpredseda KSS Jalal Suleiman. Ten vyzdvihol najmä solidaritu medzi národmi a vyzval na nezasahovanie do záležitostí arabských krajín. Tretí v poradí vystúpil za Kubáncov žijúcich na Slovensku súdruh Rafael Batista s novinkami v prípade kubánskej päťky, konkrétne o prieťahoch americkej justície vo veci prepustenia Reného Gonzáleza naspäť na Kubu. Po ňom sa prítomným prihovril pán Samir Assad, ktorý podrobne rozobral problematiku tlaku USA a západného sveta na Sýriu.

Priestor na vystúpenie dostal aj zástupca českých súdruhov zo SMKČ-KSM, Libor Liebermann. Ten vyzdvihol najmä prepojenie imperialistickej politiky USA a nemožnosť dosiahnuť mierové spolužitie národov pri kapitalistickom

zriadení. Pôvodne mal vystúpiť aj zástupca občianskeho združenia Vojáci proti válce, plukovník vo výslužbe Jiří Bureš. Svoj čas však venoval informácii o stanovisku, ktoré obdržal od Európskeho mierového fóra, obsahujúcom výzvu na okamžité zastavenie vojny v Afganistane. Ako predposledný vystúpil tajomník SZM Stanislav Pirošík. Ten poukázal na negatívny trend prekrúcania informácií v médiách o vojnách a aktivitách USA, najmä

ľuďmi ako sú Štefan Hríb. Za Slovenské hnutie obrody sa protestujúcim prihovril Róbert Švec, ktorý sa takisto s predrečníkmi zhodol na krajne negatívnom postoji voči NATO a politike USA.

Na záver dostali priestor aj traja účastníci v diskusii, aby prezentovali svoje názory. Ku koncu podujatia bola prečítaná rezolúcia a spolu s tým mohol každý prítomný svojou troškou prispieť k tomu, aby vlajka NATO nadobudla farbu, ktorá jej prináleží - krvavú. Svoju možnosť pokropiť vlajku NATO za každú jej obeť

využil každý, no počet účastníkov ani zďaleka nemohol dosiahnuť skutočný počet obetí NATO, preto môžeme povedať, že farbenie sa konalo kľúčom približne 1:100 000.

Po tomto symbolickom akte sme vlajku a rezolúciu chceli odovzdať ambasáde, kde ju odmietli so slovami, že to bude možné až v utorok medzi 10ou a 12ou hodinou (ak by ste mali záujem aj vy niečo odovzdať ambasáde USA, môžete sa tiež orientovať podľa týchto hodín).

Príslušníkov bezpečnostných zložiek bolo na podujatí viac ako dost, napak z médií o protest neprejavil záujem nik. Asi sme boli pred nesprávnym veľvyslanectvom. Mohlo by nás byť aj stokrát menej, no keby sme protestovali pred veľvyslanectvom Číny či Bieloruska, o publicitu máme istotne postarané. Miesto protestu pred americkým veľvyslanectvom dostalo v správach množstvo „užitočných“ informácií ako päťnohý zajko v správach na Markíze, či chýbanie toaliet na stanici Humenné-mesto v Novinách TV JOJ. Ukazuje sa, že okrem toho, že sme národ pokorný, sme aj národ učenlivý – demokraciu a objektivitu médií a la USA sme si osvojili dokonale.

ARTUR BEKMATOV

Pod týmto heslom prebieha protest, ktorý trvá nepretržite už takmer tri týždne, a to napriek niekoľkým brutálnym a nezákonným zásahom newyorskej polície. Od 17. septembra protestujú na Wall street tisíce Američanov.

Cieľ, ktorí si organizátori stanovili – doviest' na miesto dvadsaťtisíc ľudí, sa im pomaly darí naplňať. Zo začiatku ich bolo niekoľko stoviek a médiá ich ignorovali. No po tom, čo internet obleteli amatérske zábery a k protestujúcim sa pridáva čoraz väčšie množstvo ďalších a ďalších ľudí, už nemôžu ani svetové médiá ďalej mlčať. Podľa posledných údajov sa pred symbolom svetového kapitalizmu zišlo už

päť tisíc ľudí. Ak by ste čakali neoholených chlapíkov v starých montérkach s nápisom na kuse kartónu „I need job“ mylíte sa. Oproti časom Veľkej depresie sa spoločnosť trochu zmenila, avšak jej kapitalistické fungovanie nie, o čom svedčia heslá a požiadavky na transparentoch ako „Práva pracujúcich sú ľudské práva“ a „Vytvárajte prácu, nie vojnu!“. Dnes môžete vidieť na Wall street mladých študentov, dôchodcov, nezamestnaných, ale aj zdravotné sestry, pracovníkov dopravy a odborárov, teda takmer všetky skupiny obyvateľstva. Ľuď, akých stretávate denne na ulici.

Praktiky polície

Oproti časom Veľkej krízy sa menia aj praktiky polície. K starému dobrému obušku sa pridávajú paprikové spreje, gumové projektily a najnovšie aj špeciál-

„Okupuj Wall street!“

ne siete. Tie využíva polícia od začiatku protestov. Minulú sobotu sa okolo tisícpäťsto demonštrantov pokúsilo zastaviť dopravu na Brooklynskom moste, newyorská polícia odpovedala zatknutím celej polovice účastníkov pochodu.

Požiadavky nespokojných Američanov

Protesty v USA, ktoré rýchlo nabierajú na sile, trochu nabúravaju zažitý stereotyp o živote v USA, krajine neobmedzených možností, kde väčšina ľudí, žije pomerne slušne. Zrazu máme možnosť vidieť bežných Američanov nespokojných s tzv. „finančným terorizmom“ bánk, s chamtivosťou korporácií či s dlhodobou politikou v sociálnej a ekonomickej oblasti. Medzi protestujúcimi Američanmi najviac rezonuje otázka nezamestnanosti. Podľa najnovších údajov je v USA miera nezamestnanosti nad 9%, čo znamená že vyše 14 miliónov ľudí v Spojených štátoch je bez práce. Samozrejme, je to počet oficiálne zaevidovaných, ďalšiu časť, ktorá sa nezverejňuje tvoria nezamestnaní mimo úradov práce.

Samotní účastníci okupácie sa o

podujatí vyjadrili takto:

„Už máme po krk toho, ako nás a našich priateľov banky a korporácie okradajú! Strácame domy, strácame prácu, znižujú nám podporu a dôchodky, trpíme všetci!“

„Toto nie je akcia proti newyorskej polícii, je to demonštrácia 99% proti moci 1%“

Jeden z lídrov protestov, občiansky aktivista Kevin Zeese, sa na margo ekonomickej politiky vyjadril nasledovne: „Je to ako vojna vo Vietname, ktorá otvorila Američanom oči pri význame slova „vojna“, tak nám aj teraz nedostatok akejkolvek ekonomickej ochrany otvára oči v tom, aká má byť ekonomická politika zodpovedného štátu.“

Rozšírenie a podpora protestov

Z New Yorku sa začala šíriť vlna protestov aj ďalej. Napomáhajú tomu najmä sociálne siete a internet – hnutie „Okupuj Wall street!“ má svoju vlastnú stránku <http://www.occupytogether.org>, kde si môžete pozrieť zoznam miest, v ktorých sa konajú

Dokončenie na strane 2...

Odkaz kpt. Jána Nálepku

Pri príležitosti 99. výročia narodenia kapitána Jána Nálepku (brigádneho generála "in memoriam") zorganizovali v stredu dňa 21. septembra 2011 komunisti, členovia SZM a antifašisti zo Sp. Novej Vsi, Košíc a Smežian v Spišskej Novej Vsi spomienkové stretnutie.

Pred pamätnou tabuľou kpt. Jána Nálepku umiestnenou na budove Gymnázia v Spišskej Novej Vsi stála čestná stráž, účastníci zhromaždenia si vypočuli krátky prejav súdruha Miroslava Čuja o živote, boji a odkaze Jána Nálepku pre súčasné pokolenie. Zapálili sme symbolické sviece a položili symbolický veniec na jeho počesť.

Rovnaký akt bol uskutočnený pri pomníku kpt. Jána Nálepku v centre Spišskej Novej Vsi.

Účastníci podujatia po ukončení pamätných aktov na spoločnom rokovaní ustanovili prípravný výbor pre založenie občianskeho združenia "Repkin", ktoré bude po riadnom registrovaní aktívne pracovať v smere šírenia pravdivých informácií o živote a boji Jána Nálepku a bude šíriť jeho odkaz ako obranu spoločnosti pred nastupujúcou vlnou fašizoidných prejavov jednotlivcov a skupín v SR.

Ďakujeme zúčastneným za účasť i aktivitu pri zakladaní občianskeho združenia "Repkin". Súčasne ďakujeme Jozefovi Skalkovi z Klubu vojenskej histórie "Čapajev" za čestnú stráž a aktívnu pomoc.

Vyzývame všetkých antifašistov a občanov Slovenska, ktorí nezabúdajú na podiel a odkaz boja Jána Nálepku proti fašizmu, aby ak majú záujem o členstvo v občianskom združení "Repkin" kontaktovali člena prípravného výboru s. Miroslava Čuja. Kontakt obdržia v administrácii webu na adrese admin@kss.sk alebo szm.slovensko@gmail.com

PETER NIŠPONSKÝ

Prečo podporujem lekárov

Varovania slovenských lekárov sa stali skutočnosťou. Viac ako dve tisíce lekárov včera odovzdali výpovede a naplnili tak sľub, že ak minister zdravotníctva nesplní ich požiadavky, tak na jeseň, po vzore svojich českých kolegov, opustia svoje miesta.

Minister Uhliarik, ako býva zvykom u ministrov pravicovej vlády, odmieta ústupky a nátlakové akcie lekárov označuje za hazard či za branie pacientov ako rukojemníkov. Zaujímavé, že v poslednej dobe, každý, kto sa snaží istým spôsobom vydobýť si lepšie podmienky je „zlý únosca“, ktorý si berie za rukojemníkov buď cestujúcich, pacientov alebo žiakov. Minister sa snaží rokovať s patientskými združeniami a postaviť lekárov do úlohy tých chamtivých, nenásytných, ktorí sú kvôli peniazom ochotní porušiť Hippokratovu prísahu. Dobré vieme, že u nás na Slovensku nie je vo zvyku bojovať za svoje práva, štrajkovať a protestovať. Položme si teda otázku inak. Čo je to za ministra zdravotníctva, ktorý svojim konaním doženie polovicu slovenských lekárov k tomu, aby porušili Hippokratovu prísahu?

Napriek tomu, že som mladý, aj ja som občas pacient a nie som spokojný so súčasným stavom zdravotníctva. Uvedomujem si, že čím budem starší, tým častejšie budem nútený navštevovať lekárov a nechcem ani pomyslieť na to, ako bude zdravotníctvo vyzeráť, ak sa niekto nepostaví a nepovie „Stačilo!“. Slovenskí lekári to urobili, a o tom, že to nebolo len pre peniaze svedčí aj fakt, že štyri podmienky (dodržovanie Zákonníka práce, dofinancovanie systému, lepšie mzdy a zastavenie transformácie nemocníc), ktoré dali rezortu splniť sú neoddeliteľné, teda prijatie všetkého alebo ničoho. Nemôže sa stať, že by si ich minister kúpil zvýšením miezd.

Preto postup lekárov schvaľujem a tvrdím, že radšej budem istý čas rukojemníkom učiteľov, železničiarov, vodičov, či najnovšie lekárov, ktorí bojujú nepriamo aj za mňa, ako by som mal byť pokusným králikom pravicovej vlády alebo doživotným vazalom kapitálu zdierajúceho ma pre čo najvyšší zisk.

ARTUR BEKMATOV

(dokončenie z 1. strany)

podobné protesty. Boston, Seattle, Los Angeles, San Francisco, Chicago, Detroit, Portland, Tampa. To sú len niektoré mestá, kde sa zhromaždili, aj keď v menšom počte ako v New Yorku, nahnevani Američania. Formy protestov sú rôzne od stavby stanových mestiečiek v Bostone až po blokádu budovy FED v Chicagu. Aj v týchto mestách polícia zatýka a snaží sa zabrániť protestom.

K hnutiu sa začínajú pridávať aj známi ľudia. Podporu mu vyjadrili herečky Susanne Sarandon, Roseanne Barr, herec, scenárista a režisér Mark Ruffalo, herec Penn Bedgley, raper Lupe Fiasco a samozrejme pri niečom takom nemôže chýbať ani filmár Michael Moore.

Dôsledky protestov

V súčasnosti je ťažké odhadnúť ako sa

situácia vyvinie – či sa hnutie rozšíri na masové a prinesie krajine zmeny, alebo po čase zoslabne a jeho odkaz vyznie naprázdno. Isté je to, že pred dvadsiatimi rokmi séria podobných potýčok medzi demonštrantami a políciou mala za následok revolúcie a zmeny spoločenských systémov v krajinách bývalého východného bloku. Dnes, po vyše dvoch desaťročiach, sú zásahy polície v demokratických krajinách ako Španielsko, Grécko, Čile či USA oveľa horšie a tvrdšie, no bez následkov. Napriek tomu, že USA sú neprekonateľné v exporte demokracie do celého sveta, miera demokracie v ich krajine pokrívka. Ukazuje sa tak podstata toho, ako sa dnes zamieňajú slová kapitalizmus a demokracia. Sme zo všetkých strán presvedčení o tom, že demokracia bez kapitalizmu nemôže existovať a naopak. Je pravda, že máme slobodu prejavu. Môžem napísať tento článok a každý jeden z nás môže

prísť na najväčšie námestie v našej krajine a vykríčať svoj názor na plné hrdlo. Môže to však spraviť len keď je sám, alebo s malou skupinkou ľudí. Keď sa počet nespokojných začne zvyšovať, priamo úmerne sa zvyšuje aj pozornosť a brutalita polície.

Dovolím si tvrdiť, že policajti, ktorí zasahovali na Sviečkovej manifestácii alebo na Národnej triede by sa v brutalite mohli učiť u svojich súčasných číslkych, gréckych alebo amerických kolegov.

Čo môžeme povedať o protestnom hnutí s istotou, je to, že USA nie sú jedinou krajinou. Prebúdzajú sa v Taliansku, Izraeli, Španielsku, Portugalsku, Rusku a vo svojom boji nepoľavujú Gréci. Pomaly ale isto sa prebúdzajú bežní ľudia v celom kapitalistickom svete.

ARTUR BEKMATOV

Hnutia za skutočnú demokraciu a podstata ich zlyhávania

Európu sa valí jedna revolta za druhou, jeden štrajk za druhým, ale kapitalizmus zostáva neotrasiteľne pánom situácie. Prečo je to tak? Novým fenoménom sú tzv. hnutia za skutočnú demokraciu. Najznámejším príkladom rozkvetu tohto hnutia je Španielsko. Státisíce ľudí okupovali námestia, žiadali skutočnú demokraciu a istoty, postavili sa neoliberalnej schéme kapitalizmu.

Nastolili požiadavky, ktoré chceli pretaviť do praxe. Realita? Nijaká revolúcia sa nekonala, aspoň zatiaľ, no pri tejto forme odporu sa jej asi ani nikdy nedečkáme. Príkladov je mnoho. Zvyšovanie veku odchodu do dôchodku, či nové antisociálne opatrenia vlády vyhnali vo Francúzsku do ulíc vyše 2 milióny ľudí. Masové protesty však nedokázali nič. Odpor bol zase raz potlačený. Príkladov je neúrekom a všetky s podobným výsledkom. Z čoho pramení tento neúspech?

Na začiatok si musíme uvedomiť, že všetky podobné hnutia čelia obrovskej sile, sile nadnárodnej buržoázie, domácej buržoázie, drivej politickej reprezentácii, silovým zločkám, ako armáda, či polícia, no v neposlednom rade aj frakcionárstvu, nejednotnosti a chaosu vo vlastných radoch. Vládna oligarchia použije na udržanie svojej moci všetky prostriedky, ktoré bude dávkovať postupne, podľa stavu situácie. Na rozmetanie neorganizovaného davu stačí szlotvorný plyn, párkrát obuškom za ucho či odstrašujúce zatknutie hlavných lídrov alebo tých príliš nápadných a horkokrvných. Neskôr nasadenie niekoľkých konfidentov, ktorí sa šikovne zamiešajú do davu a spôsobia určité vandalské akty, ktorých účelom je popudit' verejnú mienku proti protestom a zmeniť ich len na akt plný anarchie a násilia. Tých praktík je určite omnoho viac, no to nie je cieľom môjho článku.

Pri odpore, ktorý má mať za následok zmenu systému však platia úplne iné zákony. Systém neporazíte naivným idealizmom, ale chladnokrvným realizmom, ktorý však vychádza z humanistického idealizmu. Idealizmus je hnacím motorom, no s ním samotným nezmôžeme proti kapitalistickej mašinérii nič a nanešťastie tie tisíce demonštrantov po celej Európe, ale aj svete majú veľakrát len to, a tak sa vojny nevyhrávajú. Niektorí by mohli namietať, veď nežná revolúcia u nás je príkladom naivného idealizmu, ktorý dokázal poraziť systém, no zdanie klame. Nitky už v pozadí ťahal niekto iný a všetko bolo dopredu perfektné vymyslené. Všetko ostatné boli len dobre pripravené kulisy. Ďalší môžu namie-

tať, že „pozrite sa do arabských krajín, tam dokázali spontánne zvrhnúť diktátorov“. Áno dokázali, no systém nezmenili. Neviditeľná ruka trhu nechala padnúť Mubaraku a jeho kolegov v iných krajinách, lebo dobre vedela, že nejde o zmenu spoločenskú, ale o zmenu mocenskú, alebo začal v arabských krajinách prechod smerom preč od kapitalizmu? Ani v jednej, dokonca v Egypte skryto vládne Mubarakov režim ďalej. Na čele už nesedí hlavný „maharadža“ Mubarak, ale jeho ľudia z armády, či jeho neviditeľní „bojovníci“.

Tieto revolúcie sú veľakrát obrovským podvodom či chimérou. Porážka kapitalizmu je však už tvrdší oriešok. Obrovskou slabinou dnešných protestných prodemokratických hnutí je práve ich neorganizovanosť a nečitateľnosť. Organizovanosťou sa nedá nazvať vytvorenie konta na facebooku, cez ktorý sa ľudia aktivizujú či zvolávajú na akcie. Organizovanosť neznamená ani rozloženie si stanov a bivačovanie na verejných priestranstvách. Samozrejme v určitom slova zmysle to je organizovanosť, ale mohol by som ju nazvať primitívnu organizovanosťou, prvý level, no my potrebujeme dosiahnuť ten desiaty! Organizovanosť znamená tvrdá krvopotná a systematická práca, ktorá pripravuje skupinu ľudí k cieľu, čiže revolúcii a zmene systému, nie režimu, tie padajú vcelku ľahko. Títo ľudia sa pripravujú na revolúciu, to znamená študujú, zocelujú sa v organizovaní štrajkov, demonštrácií, taktike v triednych zápasoch a vedia hlavne čo chcú, pretože to, čo človek nechce sa muje ľahko, no podstatné je to, čo má nahradiť krachujúci systém. Takýto človek sa musí odpútať od buržoázneho myslenia, myslenia, ktoré ho drží v mantineloch parlamentnej buržoáznej demokracie. To znamená, že voľby vyriešia všetko a postupnými zmenami prideme k cieľu. Je to pasca, ktorá má v ľuďoch otupiť záujem o veci verejné. Všetko prenechať na našich zástupcov, veď oni všetko vyriešia za nás. Nie, my si musíme svoje práva vydobýť a bojovať za ne každý deň. Aj keď sa to niekomu bude zdať tvrdé, ale my žijeme v permanentnej triednej vojne, ktorá sa odohráva medzi nami obyčajnými pracujúcimi a nezamestnanými ľuďmi, čiže proletariátom a buržoáziou—našími vykorisťovateľmi, ktorí získavajú svoj blahobyt z našej práce pre nich. Bojiskom sú naše pracoviská, továrne... Sociálny zmier slúži na to, aby sme sa uspokojili s momentálnym stavom a prijali otvorené otroctvo. Áno otroctvo, ale rafinované, ktoré je zakryté do krásneho demokratic-

kého šatu, no tá demokracia sa pre pracujúcich končí pri prvom strete s vládou kapitálu, respektíve pri siahnutí na súkromné výrobné prostriedky, cez ktoré nás zbohatlická oligarchia denne ovláda. To sú hlavné línie, ktoré nám pomáhajú stotožniť sa s realitou a odhaliť veľký podvod menom parlamentná demokracia.

Moderným trendom občianskych hnutí, aj toho v Španielsku či Francúzsku, je apoliticnosť alebo výstižnejšie nestrannosť, nestraničnosť, nespájanie sa so žiadnou stranou či ideou, ale všetko to zabaliť do jednotného balíka, ktorý má zmeniť charakter skazeného systému. Tento impulz je samozrejme pozitívny a to v tom, že takto sa dokáže dostať do ulíc kvantum ľudí, ktorých spája spoločná idea, a to boj proti súčasnému stavu. Dokážu vybojovať čiastkové body svojich požiadaviek, no nedokážu to podstatné, povaliť pôvodcu všetkých porúch, čiže kapitalizmus. Uvedomme si, že táto masa ľudí je zmeska množstva jedincov, ktorí si ten postup či cieľ predstavuje odlišne, preto odlišne to bude aj presadzovať a odlišne sa bude aj správať. Keď si to dáte dokopy, zistíte, že máte po kope kvantum ľudí, ktorí však v rozhodujúcich stretoch s mocou robia všetko odlišne a tam začína začiatok konca.

Vy potrebujete jednotnosť v postupoch a požiadavkách. Čiže taktickú a strategickú jednotnosť. Zvolávať ľudí za účelom niečoho je síce pekné, no spájať ich pod krídlami nestraničnosti a tzv. všehochuti a spoločne bojovať za zmenu je bláznovstvom. Hnutie pri tak obrovskom systémovom strete potrebuje rozhodné líderské osobnosti, ktoré budú tvárou zmeny, potrebujú rozhodné stanoviská a vízie - čo robiť, ako to robiť a prečo to robiť, a to najhlavnejšie - potrebuje stmeliť masy pod určitou ideológiou či programom. V tejto etape, keď dochádza k týmto trendom v pôvodne masových občianskych spontánných hnutiach je možné aj ďalšie stmelovanie a napredovanie. Keď hnutie nedôjde k tomuto bodu, tak sa automaticky časom rozplynie a prestane byť hrozbou, alebo teoreticky pri troške šťastia a následnom rozklade vládnucej moci môže rozložiť režim, no nedokáže zmeniť systém a to preto, lebo nebude mať jasný cieľ, čo začať budovať a ako obsadiť dôležité posty v štáte, nahradiť staré štruktúry. Z toho samozrejme logicky vyťazí najlepšie skoorinované politické a silno ideologicky ovplyvnené hnutie, ako napr. fašisti, alebo "recyklovaní" politici s tou istou politikou, ale v novom obale, čo vlastne znamená normalizácia pre-

Démon-štrácia učiteľov...

V "našich" nevšedných médiách nedávno (13. 9) prebehla správička o tom, že sa pred Úradom vlády konala demonštrácia učiteľov a vedeckých pracovníkov proti platovému ohodnoteniu. Áno, platy majú malé, to treba priznať, ale ako účastníci tejto demonštrácie sme zistili, že učiteľom (niektorým) chýba toho oveľa viac.

V prvom rade nesúhlasím s tým, že učiteľské remeslo má byť chápané ako obchod. Je to v prvom rade poslanie a keď si toho nie je učiteľ vedomý, nie je tým správnym učiteľom. Na druhej strane treba priznať, že podhodnotenie učiteľov tiež nie je správne a malo by sa rovnať aspoň priemernému platu, čomu tak doposiaľ nie je.

Ako účastník demonštrácie, spolu s ostatnými kolegami zo SZM, KSS, ale aj iných nezávislých skupín musím však priznať, že obsah a odkaz demonštrácie ma sklamal. Bola totižto málo razantná. Kričať na tribúnach, "sme tu" je málo, je to síce pekné, ale je to naozaj málo... Toto už na dnešnú vládnucu triedu neplatí. Vládnucu trieda je už odolná voči takýmto a podobným demonštráciám, ktoré odignoruje veľmi poľahky. Ďalším prekvapením na demonštrácii boli rôzne útoky niektorých učiteľov, učiteliek a organizátorov demonštrácie voči "slobode prejavu", teda proti nám, mladým SZMákom, ale aj starším komunizmom, ktorých hrubými neadekvátnymi vulgarizmami a urážkami poslali preč z priečelia davu. Títo štyria či piati učitelia potom dobiedzali veľmi vytrvalo aj naďalej, keď sme podporovali učiteľov aj neskoršie. Ich argumenty, že za "socializmu bili ľudí reťazami" nám nijako nedokázali, možno to niekde počuli, že niekto niekoho bil, ale keď sme sa ich spýta-

li, či im nevidia, že dnes sa ľudia vražia pre majetky a ropu, to im nevidilo, a to súvisí aj s nami. Nevadí im zrejme ani to, že žiaci a chudobnejšie rodiny, ktorých je neúrekom, nemajú ani za čo kúpiť deťom zošity, knihy, či iné vybavenie do školy. Zabuďli asi veľmi rýchlo aj na to, že za socializmu mali žiaci školské pomôcky, zošity, knihy zadarmo, a nie len to, mali takmer zadarmo aj pionierske tábory, lyžovačky, stravu, zdravotníctvo, teda tie najpotrebnejšie životné a sociálne potreby, bez ktorých sa človek nemôže zdravo vyvíjať, v rámci spoločnosti. Zabuďli aj na to, že školský systém bol premyslený funkčne, teda žiaci a študenti mali zabezpečenú budúcnosť v rámci zaradenia sa do pracovného procesu a spoločenského diania po skončení školy. Dnes školský systém nemá takmer zmysel. Hodnoty kapitalizmu odsúvajú školstvo na okraj. Vzdelanie nie je ocenené, učitelka nemá žiadnu autoritu. Deti nám vychovávajú západné krváky, psychózne hystericko-dramatické seriály nulovej umeleckej hodnoty a vymývajú mozgov rôznymi reláciami a demagogickým spravodajstvom, ktoré sa orientuje len na senzácie, či úzke triviálne udalosti a problémy jednotlivcov, či ich utrpenie, avšak problémy spoločnosti v rámci celku neriešia.

Nedávno som sa dostal aj k obsahu učiva na nemenovanej Z. Š. v Senci a zistil som, čo ma ani neprekvapilo, že deti dostávajú rozsiahle domáce úlohy, napísať na polovicu strany výhody prvého Slovenského štátu, fašistického!!! K tomu už nie je ozaj čo dodať.

Pri demonštrácii sa mi natíska-

la aj problematika a myslenie mnohých učiteľov, pretože ako vlastne chcú zmeniť súčasné školstvo, a nie len to, demonštráciou, na ktorej budú požadovať len zvýšenie platov? To je predsa hlúpe. Nezmení sa nič, pokiaľ sa nezmení tento mafiánsky kapitalistický systém na moderný socializmus.

Taktiež sa natíska aj problematika našich detí; záleží im vôbec na nich? Záleží im na ich budúcnosti? Záleží im na spoločnosti? Alebo im záleží len na sebe.

Učiteľské remeslo som si vždy veľmi vážil, vážim si aj učiteľov, ktorí prišli na túto demonštráciu, mnohí nás po jej skončení aj podporili, predtým sa báli, pretože boli na dohľad svojich nadriadených.

Spoločnosť je zastrašená, ľudia sa boja prejaviť svoje ozajstné názory. Do istej miery to aj chápem, boja sa o svoje zamestnanie, o svoje zdravie, pretože kapitalisti vedia pomocou médií každého, kto si ctí pravdu zomšovať či aj viac, psychicky a fyzicky týrať, preto, ak sa neobjavia odvážni revolucionári, ktorí budú bojovať aj za týchto ľudí, situácia bude ešte horšia.

KAROL JANKO

Hnutia za skutočnú demokraciu... (dokončenie zo strany 2)

došlého stavu.

To odhaľuje absurdnosť novodobej taktiky spájania ľudí s rôznym svetonázorom do hnutí, ktoré majú niečo zmeniť. Spájanie sa za každú cenu je slepá ulička, toto hnutie sa skôr či neskôr rozpadne na mnoho frakcií. Príkladom je naše VPN, ktoré bolo budované podľa tejto schémy, a ktoré sa veľmi rýchlo rozpadlo na rôzne strany, iniciatívy a hnutia.

Ako som načrtnol, druhý spôsob prerodu hnutia na pevnejšiu štruktúru je jeho nevyhnutnosťou, keď chce premýšľať nad svojim ďalším pokračovaním. V tejto fáze sledujeme určitú hierarchizáciu a prerod na politickú stranu, ktorá si musí určiť štruktúru, svoje smerovanie, čiže prebieha zideologizovanie. Príkladom takéhoto prerodu je napr. hnutie zelených, ekologických aktivistov, ktoré sa pretransformovalo na zelené a ekologické politické strany.

Čo z toho vyplýva pre nás komunistov?

Určite musíme podporovať všetky možné spontánne hnutia, ktoré svojou apolitickosťou chcú bojovať proti kapitalizmu. Majú potenciál dostať do ulíc aj ľudí, ktorí by niečo podobné odmietli, keby to organizovali politické strany. Nemôžeme však splynúť s masou, ale práve naopak, svojimi krokmi a postupmi pomaly celé hnutie nasmerovať smerom k našim myšlienkam. Toto však nie je jednoduchá záležitosť a nikdy ju nezvládne komunistická strana, ktorá nie je revolučná, marxisticko-leninská. Iba takáto strana

sa dokáže najlepšie zorientovať v revolučnom kvase. Príkladom nám musia byť boľševici. Ich strana sa celé roky chystala na revolúciu, vychovávala množstvo profesionálnych revolucionárov, dbala na disciplínu a organizovanosť. Systematicky si budovala svoje zázemie v armáde, továrňach, pracoviskách, či intelektuálnych kruhoch. Počiatkový impulz dali masy, ktoré vedeli, že takto to ďalej nemôže fungovať, no nevedeli čo má cársky režim nahradiť. Po zvrhnutí samoderžavie nastal pravý ideologický boj. Boj o mysle ľudí. Medzi sebou súperili všetky možné ideológie, politické strany a hnutia. Z tohto boja vyšli ako víťazi práve boľševici, ktorí sa ako jediní systematicky chystali na túto chvíľu, ktorá jedného dňa nastane a nastala. Boľševici boli pred revolúciou málopočetnou stranou, ich členská základňa dosahovala okolo 20 000 členov, ich politický vplyv bol dosť obmedzený a pre väčšinu obyvateľstva boli neznámou silou. Oni však dokázali nielen poraziť všetkých súperov na vlastnej strane politického spektra, ale vyhrali aj občiansku vojnu, ktorú rozpúťali zjednotené sily kapitálu. Toto všetko dokázali práve tým, že prinášali dezorientovaným masám riešenia a postupy, ostrieľaných lídrov, ktorí to dokázali presadiť u ľudí, spätosťou s robotníckou, roľníckou a pracujúcou triedou, intelektuálne autority, ktoré však boli životne späté s vykorisťovanou väčšinou, nešlo o tzv. alibistických salónnych intelektuálov, ako u nás napr. Chmelár, čistým štítom a charakternosťou svojho predchádzajúceho konania. Keby

sa na túto revolučnú situáciu systematicky nepripravovali, nič z toho by nedokázali.

Z toho všetkého nám vyplýva, že keď raz chceme byť úspešní v porazení kapitalizmu, musíme sa zjednotiť pod krídlami revolučnej marxisticko-leninskej strany, ktorá sa tak nepravá len na papieri, ale aj v praxi, a ktorá jediná je schopná pomôcť dezorientovaným masám, ktoré v tejto strane nájdu svoju najväčšiu oporu, čo sa vzápätí prejaví v zohraní jej hlavnej úlohy v nastolenej revolúcii.

Nie spájanie sa komunistické strany so skrachovanými tzv. ľavicovými a robotníckymi stranami typu ZRS, LB, Úsvit či SDL, nám prinesie úspech, ale systematická revolučná marxisticko-leninská politika, ktorá nás bude pripravovať na rozhodujúci stret s kapitalizmom. Podobné ľavicové koalície a spájania sú akurát tak dobré k zničeniu komunistického charakteru a postupná plazivá premena na systémovú, reformistickú a sociálnodemokratickú stranu, ktorá bude mať možno plné reči o boji proti kapitalizmu, ale na druhej strane bude ponerať všetky výhody buržoázneho parlamentarizmu, strana nám definitívne zburžoáznie a staneme sa takými istými, ako tí proti ktorým bojujeme. To nech je pre nás obrovským varovaním.

MIROSLAV POMAJDÍK

35 ROKOV OD ATENTÁTU NA DOPRAVNÉ LIETADLO

Nie je tak dávno, čo Slovensko „žilo“ leteckou tragédiou, počas ktorej neďaleko ruského mesta Jaroslavl' zomrelo aj niekoľko vynikajúcich talentovaných športovcov. Média pri „návale informácii“ opisujúcich letecké nešťastia s obeťami vrcholových športovcov akosi pozabudli na nehodu kubánskeho dopravného lietadla kubánskych aerolinií, na ktorého palube bolo aj družstvo kubánskych šermiarov, vracajúcich sa zo sústredenia v Karibiku. Prečo média „pozabudli“ na toto „slávne“ letecké nešťastie? Odpoveď je jednoduchá.

Víťazstvom kubánskej revolúcie roku 1959 sa začína nenávisť ideologická diverzia a psychologická vojna zo strany USA. Počiatková agresívna militantná forma nátlaku neprinesla svoj účinok a po krachu v Zátok svíň, USA prechádzajú na iné spôsoby pokusov zvrhnutia revolučnej vlády na Kube. Prvým spôsobom bola ideologická diverzia, špinenie dobrého mena vlády Kubánskej republiky, druhou formou boli teroristické útoky majúce za úlohu spôsobiť kubánskej hospodárstvu nemalé škody. Medzi preventívne teroristické útoky bolo časté narušenie vzdušného priestoru revolučnej Kuby, pokusy o atentáty na vysokých predstaviteľov kubánskej vlády /Fidel Castro, Raul Castro, Ernesto che Guevara/ a bombové atentáty na veľvyslanectvá Kubánskej revolučnej republiky.

Najsurovejšia zo všetkých teroristických akcií uskutočnených tajnou službou bola diverzia proti dopravnému lietadlu 6. októbra 1976. Od štartu lietadla kubánskej leteckej spoločnosti Cubana de Aviación uplynulo len niekoľko minút, keď barbadoské dispečerské stredisko dostalo správu, že na palube lietadla došlo k výbuchu, a že sa pilot pokúsi opäť pristáť na Barbadose. Aj napriek vyhlásenej pohotovosti lietadlo nepristálo a ani sa nenašli trosky niekde v blízkosti letiska. Lietadlo sa zrútilo do Karibského mora pomerne ďaleko od barbadoského pobrežia., kde ho o tri týždne našla fregata britského vojenského námorníctva. V lietadle zahynulo všetkých sedemdesiat tri cestujúcich vrátane posádky a kubánskeho družstva šermiarov, ktoré si veľmi úspešne počínalo na Olympijských hrách v Montreale.

Na druhý deň sa k teroristickému činu prihlásila kubánska emigrantská teroristická organizácia Kondor. Následné vyšetrowanie polície na Barbadose, vo Venezuele, ale aj skúmanie nezávislých novinárov v Spojených štátoch Amerických preukázali jasnú spojitosť medzi atentátom na ministra zahraničia Chilskej vlády Ľudovej jednoty dr. Orlanda Leteliera a bombovým útokom na lietadlo kubánskych aerolinií. Viacerí pokrokoví novinári v USA poukázali na fakt, že výbušný systém v lietadle i v aute dr. Leteliera bol americkej výroby, ktorý často využívala americká CIA, a ktorá ho dodala nielen chilskej fašistickej tajnej službe DINA, ale aj teroristom v Miami.

Pri tomto neblahom a smutnom výročí sa všetci reálne uvažujúci ľudia spýtajúme: je možné považovať krajinu s takouto zahraničnou politikou štátneho banditizmu, za demokratickú? Môže krajina využívajúca teroristické akcie bojovať spravodlivú vojnu proti terorizmu?

IVAN LULJAK

O antikomunizme: V zákonoch, v médiách aj v komunistických stranách

Druhé zasadnutie severoslovenského Marxisticko-leninského klubu sa konalo 18. septembra v meste Bytča. Aby zapojil čo najviac komunistov, snaží sa rotovať po viacerých regiónoch vo svojej oblasti. Témou dňa bol antikomunizmus a možnosti boja proti nemu. Prítomní okrem členov KSS a SZM boli naši priatelia zo SMKČ-KSM a Spoločnosti vedeckého komunizmu. Celkovo sa tohto zasadnutia zúčastnilo viac ako 20 ľudí.

„Marx spomína, ako sa všetci vládovia sveta spájajú proti komunizmu.“ Začína diskusiu Martin Jágrík a pokračuje: „Toto dnes pokračuje v oveľa sofistikovanejšej podobe, valí sa na nás z kníhkupectiev a z médií. Musia robiť všetko možné a nemožné, aby udržali proletársku triedu v nevedomosti. Proletariát má obrovskú silu na to, aby odstránila kapitalizmus. Ak sa proletariát zjednotí, dokáže zvrhnúť kapitalizmus. Dôležité je ale pozerat' sa aj na antikomunizmus v samotnom komunistickom hnutí. Najväčšie škody páchal revizionizmus a oportunizmus, ktorý môžeme označiť za antikomunizmus.“

Na túto tému naviazal zástupca SMKČ-KSM, David Pazdera, ktorý informoval prítomných o rozsiahlym antikomunizme vo vrcholných pozíciách KSČM. V Českej republike sa nedávno schvaľoval „zákon o treťom odboji“, na základe ktorého majú byť vrahovia ako Mašinovci a podobní diverzanti zrovnávaní s hrdinami, ako bol Julius Fučík. Napriek tomu, že KSČM má 26 poslancov, medzi nimi i 4 mladých, proti tomuto zákonu rázne vystúpili len traja z nich. Marta Semelová, Stanislav Grospič a bývalý predseda Miroslav Grebeníček. Odmenou za to im bolo „vynadané“, že teraz bude KSČM kvôli nim zakázaná. Také je teda kapitulantsvo vodcov KSČM pred súčasným režimom. Pazdera pokračuje o zrade poslancov KSČM: „Poslanci KSČM vlastnia akcie juhoafrických baní, kde pracujú černoši, predseda Filip je díler Volkswagenu pre ČLR a nechal si preplatiť stranické diéty na svojom biznis jednaní.“ A na záver dodáva: „Celá KSČM je riadená ODS a hovorím to s tým, že som si vedomý závažnosti toho, čo hovorím, ale som si vedomý toho, že to viem doložiť.“ Neustále sa pritom stretávame s faktom, ako organizátori z KSČM vyhadzujú mladých komunistov z „komunistických“ akcií, alebo im bránia verejne vystúpiť či im zakazujú na „komunistické“ akcie vyťahovať komunistické symboly.

KSČM si namiesto podpory mladých komunistov vytvorila vlastnú „komisiu mládeže“, ktorú podľa slov Davida Pazderu tvorí približne 10 ľudí s názormi „Lenin bol masový vrah a Che Guevara je kontroverzná osobnosť“. Pou-

kazuje tiež na stretnutí v Tvrdoniciach, kde zástupca „Komisie mládeže“ v danom regióne hovoril v podstate sám za seba, nakoľko tam viac ľudí z tejto komisie nie je. Naopak – komsomolcov je tam oveľa viac.

Ďalšiu vlnu kritiky si vyslúžili eurokomunistické organizácie platené Európskou úniou, ktorých cieľom je rozkladať komunistické hnutie zvnútra, zasievať doň antikomunizmus a spraviť z neho poslušného sluhu kapitálu. Presne takouto organizáciou je „Strana európskej ľavice“ a jej najväčší ťahúň, nemecká Die Linke. „Veľa sa zmenilo. Buržoázia je uvedomelá. O fabriky raz prišla a snaží sa

robiť všetko, aby sa to neopakovalo. Jednou z vecí je aj SEE a zasievanie antikomunizmu do komunistického hnutia.“, hovorí Pazdera. SEE už v minulosti pohltila kedysi revolučné strany v Taliansku, Francúzku a Španielsku. David doniesol propagačný materiál strany Die Linke s názvom „Zde je Die Linke“ o ktorom hovorí: „Materiál Zde je Die Linke hovorí proti materializmu, jedinou ich kultúrnou akciou počas II. zjazdu bol „koncert proti stalinizmu“. Majú viac záujmu v boji proti stalinizmu ako proti EÚ. Podobne to bolo s bojom na berlínskej akcii LLL. Die Linke tam rozdávala antikomunistické materiály.“

David tiež informoval o tom, ako aj v buržoázných voľbách klesajú tieto reformistické smery a ako stúpajú revolučné marxisticko-leninské organizácie (KS Grécka, KS Portugalska, MLS Nemecka). V ČR sa tiež podarilo vybudovať aj revolučnejšie odbory, ktorých predsedom je poslanec KSČM, Stanislav Grospič. Tiež vznikajú aj ďalšie marx-leninské kolektívy, akým je napríklad Dělnický komunistický kolektív, ktorého zástupcovia boli hosťami na prvom zasadnutí MLK a ktorý združuje mladých robotníkov v produktívnom veku.

Od antikomunizmu v stranách sa diskusia presunula k antikomunizmu v médiách, ktoré ho dostávajú do verejnej mienky. Diskutujúci sa venovali najmä vyobrazeniu súčasnej hospodárskej a dlhovej krízy, kde sa vina hádže na pracujúcich alebo národnosti a kde sociálne škrtky a znižovanie životnej úrovne sú jednostranne vykladané ako „zodpovedný prístup“. „Je to riadené zníženie životnej úrovne. Rivalita medzi tábormi bola aj v tom, že kto dá aké sociálne istoty. Kapitalizmus to teraz potrebuje znížiť a robí to

menovým fondom. Je to atak na sociálne výtoby aby dosiahli to, čo potrebujú.“, hovorí Ján Ďurajka, člen KSS v Súľove. „Musíme si uvedomiť, že toto je obyčajná buržoázna propaganda. Treba si uvedomiť, že robotník je rovnako vykorisťovaný ako aj tu. Maximálne sa to týka úradníkov a buržoázných predstaviteľov. U nás väčšina robotníkov si myslí, že Gréci sú nenažraní a chcú naše peniaze. Nikto nepovedal, čo Gréci chcú. Každý hovorí, že štrajkujú a nechcú šetriť. Nikto nepovie čo chcú.“, dodáva o propagande okolo Grécka Vladimír Jágrík.

Stanislav Pirošík opisuje vlastnú skúsenosť s účinnosťou propagandy: „Z tejto situácie kričí protisystémovosť, ale nikto ju nepovie. Média plodia fašizmus zahmlievaním problematiky, vyvolávajú čiru národnostnú nenávisť. Sám sa stretávam s opakovaním názorov šírených médiami v spoločnosti. Za všetko vraj môže „južanská lenivá povaha“. Pýtam sa preto, prečo musíme škrtať aj na Slovensku, keď tu ľudia aby prežili musia niekedy vykonávať aj 2-3 zamestnania? Prečo je potom pred krachom aj Írsko, ktoré bolo dávané za vzor neoliberalnej ekonomiky? Ako je možné, že produkcia a zisky stúpajú ale my sa máme horšie? Nemali by sme sa mať lepšie? Je tento systém normálny? A nie je skôr racionálne a úplne normálne byť komunistom? Na tieto otázky musíme poukázat' my – jednoduchými ilustráciami protirečenií – máme málo prostriedkov, potrebujeme to stručne a jednoducho ukázat'. Aj preto ma mrzí, že nám bol v septembri zastavený mesačník Vzdor ako príloha v Krokoch. Sťažujeme sa že máme málo priestoru, tak prečo si ho uberáme?“ O chystaných opatreniach proti nepokojom ďalej informuje David Pazdera: „Existuje projekt, že ak by sa v Grécku situácia stala nezvládateľnou, prišla by im na pomoc armáda EÚ a dokonca môže strieľať aj ostrým. Českí vojaci v Európe battle group sú nasadzovaní v Sudáne, Čade a o tom sa ani nehovorí. Hovorí sa o „mierových“ misiách v Iraku, Afganistane a Kosove. O tomto nepadne ani slovo. Oni sú prvé zárodky európskej armády. Je zarážajúce, ak za to hlasuje europoslavec KSČM. Tu sa ukazuje, kto spolupracuje s kým. Všetci poslušne budujú tieto jednotky. Potrebujeme skutočne povedať ľudom tieto holé pravdy. Tiež aj to, že najväčšími vykorisťovateľmi v Grécku sú bývalí členovia KS Grécka. Keď vidím, aké strany sa označujú za komunistické, ťaháme si obrovskú guľu revizionizmu.“

Stanislav Pirošík opisuje vlastnú skúsenosť s účinnosťou propagandy: „Z tejto situácie kričí protisystémovosť, ale nikto ju nepovie. Média plodia fašizmus zahmlievaním problematiky, vyvolávajú čiru národnostnú nenávisť. Sám sa stretávam s opakovaním názorov šírených médiami v spoločnosti. Za všetko vraj môže „južanská lenivá povaha“. Pýtam sa preto, prečo musíme škrtať aj na Slovensku, keď tu ľudia aby prežili musia niekedy vykonávať aj 2-3 zamestnania? Prečo je potom pred krachom aj Írsko, ktoré bolo dávané za vzor neoliberalnej ekonomiky? Ako je možné, že produkcia a zisky stúpajú ale my sa máme horšie? Nemali by sme sa mať lepšie? Je tento systém normálny? A nie je skôr racionálne a úplne normálne byť komunistom? Na tieto otázky musíme poukázat' my – jednoduchými ilustráciami protirečenií – máme málo prostriedkov, potrebujeme to stručne a jednoducho ukázat'. Aj preto ma mrzí, že nám bol v septembri zastavený mesačník Vzdor ako príloha v Krokoch. Sťažujeme sa že máme málo priestoru, tak prečo si ho uberáme?“ O chystaných opatreniach proti nepokojom ďalej informuje David Pazdera: „Existuje projekt, že ak by sa v Grécku situácia stala nezvládateľnou, prišla by im na pomoc armáda EÚ a dokonca môže strieľať aj ostrým. Českí vojaci v Európe battle group sú nasadzovaní v Sudáne, Čade a o tom sa ani nehovorí. Hovorí sa o „mierových“ misiách v Iraku, Afganistane a Kosove. O tomto nepadne ani slovo. Oni sú prvé zárodky európskej armády. Je zarážajúce, ak za to hlasuje europoslavec KSČM. Tu sa ukazuje, kto spolupracuje s kým. Všetci poslušne budujú tieto jednotky. Potrebujeme skutočne povedať ľudom tieto holé pravdy. Tiež aj to, že najväčšími vykorisťovateľmi v Grécku sú bývalí členovia KS Grécka. Keď vidím, aké strany sa označujú za komunistické, ťaháme si obrovskú guľu revizionizmu.“

Stanislav Pirošík opisuje vlastnú skúsenosť s účinnosťou propagandy: „Z tejto situácie kričí protisystémovosť, ale nikto ju nepovie. Média plodia fašizmus zahmlievaním problematiky, vyvolávajú čiru národnostnú nenávisť. Sám sa stretávam s opakovaním názorov šírených médiami v spoločnosti. Za všetko vraj môže „južanská lenivá povaha“. Pýtam sa preto, prečo musíme škrtať aj na Slovensku, keď tu ľudia aby prežili musia niekedy vykonávať aj 2-3 zamestnania? Prečo je potom pred krachom aj Írsko, ktoré bolo dávané za vzor neoliberalnej ekonomiky? Ako je možné, že produkcia a zisky stúpajú ale my sa máme horšie? Nemali by sme sa mať lepšie? Je tento systém normálny? A nie je skôr racionálne a úplne normálne byť komunistom? Na tieto otázky musíme poukázat' my – jednoduchými ilustráciami protirečenií – máme málo prostriedkov, potrebujeme to stručne a jednoducho ukázat'. Aj preto ma mrzí, že nám bol v septembri zastavený mesačník Vzdor ako príloha v Krokoch. Sťažujeme sa že máme málo priestoru, tak prečo si ho uberáme?“ O chystaných opatreniach proti nepokojom ďalej informuje David Pazdera: „Existuje projekt, že ak by sa v Grécku situácia stala nezvládateľnou, prišla by im na pomoc armáda EÚ a dokonca môže strieľať aj ostrým. Českí vojaci v Európe battle group sú nasadzovaní v Sudáne, Čade a o tom sa ani nehovorí. Hovorí sa o „mierových“ misiách v Iraku, Afganistane a Kosove. O tomto nepadne ani slovo. Oni sú prvé zárodky európskej armády. Je zarážajúce, ak za to hlasuje europoslavec KSČM. Tu sa ukazuje, kto spolupracuje s kým. Všetci poslušne budujú tieto jednotky. Potrebujeme skutočne povedať ľudom tieto holé pravdy. Tiež aj to, že najväčšími vykorisťovateľmi v Grécku sú bývalí členovia KS Grécka. Keď vidím, aké strany sa označujú za komunistické, ťaháme si obrovskú guľu revizionizmu.“

Pri diskusii o Grécku sa diskutujúci pristavili aj pri práci miestnej komunisticko-leninskej strany KKE, najmä o jej vplyve medzi pracujúcimi, o vytváraní rôznych odborových (P.A.M.E) a iných organizácií, ktoré nepatria výhradne pod KKE, ale prakticky ich riadi. Oni sú silný tým, ako dokážu ochromiť spoločnosť. Neboja sa ich pre 25% v zastupiteľských orgánoch. Ale pre to, čo dokážu. Počúvame, že komunistické strany sa orientujú na parlamentnú činnosť. KKE sa najskôr zúčastňovala štrajkov a demonštrácií, a až potom sa to prejavilo vo voľbách. Platí téza o spájaní parlamentnej a mimoparlamentnej činnosti. Ako náhle začne stúpať váha marxizmu-leninizmu, prídu reštrikcie. Či chceme alebo nie, viac vecí sa musíme naučiť robiť ilegálne. Zákony proti komunistom už majú pripravené. Zatiaľ ich nepotrebuje, ale už ich chystajú. Preto treba vedieť robiť aj parlamentne aj mimoparlamentne.

Diskusia o mimoparlamentnom boji sa preniesla do práce s inými organizáciami na podujatiach či kampaniach. Miroslav Pomajdík hovorí o masových hnutiach v Európe, že všetko padá na jednom základe a to je neexistencia revolučnej komunisticko-leninskej strany. Hnutie nemá kto skordinovať, stretne sa tam niekoľko ľudí, ale čoskoro začne toto hnutie upadať. Poukázal najmä na dôležitosť disciplíny, jasného názoru a ilustroval to na ruských boľševikoch. „Sila boľševickej revolúcie je v tom, že boľševici sa na ňu chystali desiatky rokov. V tej dobe to bola nie až tak významná sila. Oni ale dokázali spraviť revolúciu a aj vyhrať občiansku vojnu. Bola tak zorganizovaná, že dokázala poraziť systém. To je nebezpečenstvo spájania lebo takto nedosiahneme nič. Straničky a skupinky nás zničia zvnútra, nastanú rozbroje a rozsype sa to. Keď sú ľudia v uliciach, ale ak je tam sila, ktorá je pripravená, vtedy ju ľudia vidia a začnú sa k nej pridávať. To je nebezpečenstvo pre systém.“

Komunisti z Bytče prijali toto zasadnutie veľmi pozitívne a považujú to za dôležitý krok k obnove aktívneho komunistického hnutia. „Musíme robiť sebareflexiu našej vlastnej práce vo vzťahu k tomu, čo sa deje. Inej cesty nie je.“, hovorí súdruh Chmelina. So záverečným slovom vystúpil predseda okresného výboru, Jozef Družkovský, ktorý sa veľmi angažoval na organizácii tohto stretnutia. „Dnes som skutočne dojatý z tejto diskusie, že ste nám ukázali ako treba ísť, čo treba robiť a to je dosť, aby sme vedeli ako treba robiť. Boli sme naučení robiť len tak, že KSČ ako vládnuca strana nám všetko podhadzovala, neboli sme naučení na túto robotu. Musíme sa preorientovať.“

Diskusiu spracoval Stanislav Pirošík

Aj tento rok si komunisti z Československa uctili bojovníkov proti fašizmu, či už tých, ktorí pôsobili počas vojny, ale aj tých, ktorí bojovali proti banderovským bandám po vojne. Akcie sa zúčastnilo viacero organizácií. Stretnutia sa vo veľkom pravidelne účastní Klub českého

vojne“.

Tento rok akcii prišlo počasie a účasť bola podstatne vyššia ako minulý rok. Úspech sa ale dá skôr pripisovať lepšej informovanosti a organizácii ako počasiu.

Podujatie sa začalo pri pamätníku

Vážime si bojovníkov proti fašistom a banderovcom

pohraničia, ktorý pôsobí v oboch častiach Československa, Komunistická strana Slovenska, Socialistický zväz mladých, Svaz mladých komunistů Československa - Komunistický svaz mládeže, Spoločnosť vedeckého komunizmu a občianske združenie „Vojaci proti

francúzskym partizánom, ktorí spolu s ďalšími antifašistami operovali práve v okolí Strečna a dokázali ho brániť oproti oveľa lepšie vyzbrojenej nemeckej armáde. Na Strečne vystúpilo viacero rečníkov. Hovorilo sa najmä o novej hrozbe fašizmu a ďalších vojen, ktoré prichádzajú vo vrcholnom štádiu kapitalizmu. Zástupca o.z. Vojaci proti vojne podotkol, že aj keď nie sú peniaze na školy, nemocnice a verejné služby, na vojny sú peniaze vždy. Kapitalizmus so svojimi protirečeniím a dôsledkami je živnou pôdou pre narastajúci fašizmus. Sám systém, aby nepoukázal na skutočné príčiny sociálneho úpadku, hádže vinu na pracujúcich a vyvoláva nacionalistické nálady. Na pomoc mu prichádza fašizmus, ktorý namiesto toho, aby prestal s vykorisťovaním jedného národa druhým, aby zabez-

pečil spravodlivé prerozdelenie zdrojov, všeobecný prístup k práci a vzdelaniu, práve naopak – toto vykorisťovanie ešte zvýši. Namiesto toho, aby zrušil vykorisťovanie človeka človekom, zavedie a rozšíri vykorisťovanie pre domácu buržoáziu.

Akcia o hodinu pokračovala v obci Varín, kde sme si pripomenuli bojovníkov proti banderovcom, a nie len pripomenuli, pretože jeden z nich sa prihovril dnešným mladým. Posledný pietny akt sa konal pri neďalekom pamätníku SNP. Počas celej akcie boli k dispozícii brožúry, tričká a tlač SZM. Akciu tiež mnohí využili na bližšiu osobnú komunikáciu a prehĺbenie spolupráce v rámci komunistického a antifašistického hnutia.

pečil spravodlivé prerozdelenie zdrojov, všeobecný prístup k práci a vzdelaniu, práve naopak – toto vykorisťovanie ešte zvýši. Namiesto toho, aby zrušil vykorisťovanie človeka človekom, zavedie a rozšíri vykorisťovanie pre domácu buržoáziu.

Akcia o hodinu pokračovala v obci Varín, kde sme si pripomenuli bojovníkov proti banderovcom, a nie len pripomenuli, pretože jeden z nich sa prihovril dnešným mladým. Posledný pietny akt sa konal pri neďalekom pamätníku SNP. Počas celej akcie boli k dispozícii brožúry, tričká a tlač SZM. Akciu tiež mnohí využili na bližšiu osobnú komunikáciu a prehĺbenie spolupráce v rámci komunistického a antifašistického hnutia.

STANISLAV PIROŠÍK